

Jan W.B. van Staveren: 'Traumajacht' Uitgeverij Boekscout, Soest 2015 ISBN 9789402221138 Zie ook www.boekscout.nl (Geestelijke gezondheidszorg/ Schizoïde affectieve persoonlijkheidsstoornis (SPS)/ Trauma/ Onbegrepen ziekte/ Hoofdpijn/ Ouderenzorg/ Trombose/ Longembolie/ Longkanker/Rouw/ Eenzaamheid/ Verdriet/ PO/ED)

Soort boek/ziekte stijl:

'De man aan het bureau verwacht met wat hij tikt zijn herinneringen een blijvende scherpte te geven. Hij denkt daarmee zijn probleem misschien te kunnen oplossen. Het is een medisch probleem. Ziekenhuisbezoeken en doktersconsulten hebben in de loop der jaren evenwel niets opgeleverd. Recent echter bleek zijn ongemak mogelijk voort te kunnen komen uit een trauma uit het verleden.

Achter zijn bureau vraagt hij zich nu af welke gebeurtenis hem ongemerkt een trauma bezorgd kan hebben dat hem nu weer zoveel last bezorgt. Was dat het overlijden van zijn vrouw of misschien dat lijk in het water van heel veel vroeger?' (pag.5)

Egodocument van 224 pagina's waarin Jan van Staveren, wanneer hij gepensioneerd is, zoekt naar de oorzaken van zijn trauma's. Hoofdpijn is constant aanwezig en daar wil hij vanaf. Hij beschrijft vanaf september 2009 tot en met juli 2015 zijn gang door een academisch ziekenhuis waar ouderenzorg wordt geleverd, behandelingen, medicatie, gesprekken met de psychiater. Hij gaat in op diverse kwalen die hij oploopt, zijn dagelijkse activiteiten als gepensioneerde weduwnaar en gedachten aan ervaringen uit het verleden die voor hem moeilijk zijn geweest. Hij licht daarbij o.a. zijn huidige leven toe met diverse kwalen, de verzorging van zijn vrouw Marijke wanneer zij terminaal ziek is door longkanker, zijn huwelijk, werkervaringen ook in het buitenland, studietijd, jeugd. In 2015 besluit hij te stoppen met zijn traumajacht omdat deze hem niet afgeholpen heeft van zijn hoofdpijn.

Boekscout.nl: 'Als je niet meer wilt tobben met chronische klachten moet je blijven proberen er vanaf te komen. Dat is wat Jan van Staveren deed. In *Traumajacht* beschrijft hij het medische traject en zijn zoektocht naar een trauma uit het verleden als enige mogelijke oorzaak van zijn klachten. Een nauwkeurig observatievermogen zorgt voor krachtige beschrijvingen die op originele manier zijn verwoord. Overpeinzingen en herinneringen kennen boeiende passages. Helder beschreven commentaren en ongewone redeneringen tonen een individuele kijk op de werkelijkheid.'

Over de schrijver:

Wanneer Jan van Staveren dit boek schrijft is hij gepensioneerd en weduwnaar. Hij studeerde af als Delftse ingenieur en werkte op diverse plekken in de bouw. Hij was getrouwd met Marijke die stierf aan de gevolgen van longkanker, heeft kinderen en kleinkinderen. Omdat hij gezondheidsklachten had, voortdurende hoofdpijn waar hij vanaf wilde en plezier heeft in schrijven, is hij begonnen aan dit boek, een traumajacht. Jan deed vrijwilligerswerk, o.a. voor de Stichting Dierenambulance Alphen aan de Rijn. Hij woont in Alphen aan de Rijn en houdt een rustig leef tempo aan vanwege de nog steeds voortdurend aanwezige hoofdpijn.

Boekscout.nl: "Als afgestudeerd kustwaterbouwer werkte ik jarenlang bij aannemingsbedrijven in de waterbouw voordat ik de overstap naar de redactie van een bouw dagblad maakte. Daar schreef ik met veel voldoening over een veelheid van onderwerpen. Na mijn pensionering bleef ik schrijven om voorvallen, gebeurtenissen en herinneringen niet verloren te laten gaan. Dat kwam goed van pas, want een echte prater ben ik niet. Plezier in het schrijven heeft nu een boek opgeleverd dat is gepubliceerd."

Wat viel op:

De redenen waarom dit boek is geschreven, zoals op pagina 5 is toegelicht.

Wat er bij ouderenzorg komt kijken: de invulling van de dag, ervaringen uit het verleden die traumatisch zijn zoals de manier van doodgaan van een partner, gevoelens van tekortgeschoten te zijn, verschillende kwalen persoonlijkheid, et cetera.

De zoektocht naar verlichting, hoe Jan van Staveren ook op het internet gaat zoeken, wanneer behandelingen niet voldoen.

Citaten:

Pag.8-9: 'Het is er eigenlijk altijd. Bij alles wat je doet. Het is er ook als je niks doet. Vaak zeg je tegen jezelf dat het er niet is. Je wilt dat geloven, maar je weet dat het er altijd is. Verscholen achter gebeurtenissen, verstopt tussen herinneringen en zaken die om een of andere reden in je brein zijn vastgezet, of er tijdens een toevallige doorgang zijn blijven steken. Het verstopt zich, maar het is er wel. Je weet dat het elk moment weer tevoorschijn kan komen. Het is er altijd. Het is storend. En dat is het altijd al geweest. Doen alsof het er niet is, werkt niet goed. (...) Je wordt er moe van. Je gaat foutjes maken en dingen vergeten. Eerst valt het niet op. Maar dingen die je niet had mogen vergeten, willen je maar niet te binnen schieten. De foutjes worden fouten. Je denkt dat het komt doordat 'het' nu toch de overhand krijgt. Je denkt dat je toch maar weer naar de dokter moet. Je legt daar alles maar weer eens uit.'

Pag.16-17: 'Er komt helaas een moment waarop je je realiseert dat je vrouw verzorging nodig heeft die je niet meer kan geven. Zij voelt dat ook, weet dat ook, en dat is het moment dat ze zegt naar het ziekenhuis te willen.

Er volgt een rit in je eigen auto met een doodzieke vrouw naast je. Een vrouw die het niet wilde opgeven, maar een vrouw die de kracht niet meer heeft om zich tegen de ziekte te verzetten. Als je terugkomt, is de zorg voor je vrouw al overgenomen door het personeel van het ziekenhuis. Dat zou een geruststelling moeten zijn. Dat is het niet, want wat overheerst is eigenlijk alleen maar de verschrikking dat je niets hebt kunnen doen om dit allemaal te voorkomen. De machteloosheid.'

Pag.39: 'Na tien maanden verwacht je meer. Ik belde met de huisartsenpraktijk en vroeg een kopie van de meest recente brief van de afdeling psychiatrie van het universitair medisch centrum aan mijn huisarts. Er staat van alles in. Wat opvalt, is dat ik 'trekken van een schizoïde persoonlijkheidsstoornis' zou vertonen. De betekenis daarvan kende ik niet, maar het voelde toch als een opluchting. Aan mijn hoofdpijn blijkt niets te doen, maar ze hebben iets bij me gezien en dat kan bijdragen aan meer begrip voor waarom ik de dingen doe zoals ik ze doe.'

Pag.80: 'De vraag blijft wel of hier allemaal van jongs af aan een trauma in zit met hoofdpijnellende tot gevolg. Als die hoofdpijn ooit eens over zou kunnen zijn.

Losmaken. Februari 2011

Eigenlijk knaagt de traumajacht aan mijn gemoedsrust. Het kan allemaal uitlopen op een obsessie. Dat kan je niet laten gebeuren, maar dat vergt weer extra inspanning die je maar moeilijk kan opbrengen.'

Pag.144: 'Weer aan haar bureau en ik ertegenover, zegt zij dat die kramp niet het probleem is. Ze denkt eerder aan een trombosebeen.'

Pag.165-166: 'Hij besloot zijn email met de vraag: hoe is het verder met Jan?

Ik speelde met de gedachte 'goed' retour te mailen maar bedacht me. Een dergelijke vraag is naar mijn idee in het contact met mensen een te gemakkelijk cliché geworden, waar alleen maar een even clichématig antwoord op wordt verwacht. (...)Het antwoord dat je geeft, moet je zien als relatief of geplaatst in een bepaald kader. Als het zo is dat je met die hoofdpijn je ambities steeds lager stelt - en daar vrede mee hebt - dan zou het kunnen zijn dat je 'goed' antwoordt, ook al leef je als clochard onder een brug. Stel je je ambities niet bij, dan zal het antwoord 'slecht' kunnen zijn, want over banen, sociale positie en menselijk samenzijn had ik vroeger toch andere plannen.'

Pag.178: 'Nog steeds heb ik hoofdpijn en ben ik verpletterend moe. Dat heb ik geaccepteerd en ik heb mijn leven daaraan aangepast. Ik doe weinig. Weinig tot geen sociale contacten. Ik pruttel lekker door.'

Pag.179: 'De afspraak is in verband met de longembolie die vorige week is vastgesteld. Nu pas ben ik voldoende bijgekomen om daarover te schrijven.'

Pag.193: 'Ik heb mijn ogen dicht en ik denk: wat raar, hoofdpijn kun je zien. Die gedachte valt op, want gebruikelijk is dat je pijn voelt.'

Pag.198: 'Tijdens al het gegraaf in mijn geheugen heb ik geen herinnering kunnen opvissen die naar mijn mening traumatisch kan zijn geweest. Daarom stop ik met mijn traumajacht. Dat is natuurlijk een ramp, want zo kom ik niet van mijn hoofdpijn af.'

Pag.208: 'Nog steeds heb ik hoofdpijn. De medische professie heeft mij er niet vanaf kunnen helpen. De last die ik ervan toesta zet ook niet aan tot afleggen van veel bezoeken, het voeren van vlotte gesprekken of andere uitbundigheid. Het is niet anders, ik leef ermee en vermijd zoveel als mogelijk de situaties waarvan ik weet dat ze mij last bezorgen.'